

царь откри едно съзаклятіе противъ него си, приготвено отъ брата му Ивана и отъ много знамениты голѣмцы на двора. Сичкытъ, които са уловили виноваты, претърпѣха смъртно наказаніе, но колкото за брата си, царьтъ са задоволи само да го затвори въ тъмница. Посланицитъ Романовы помогнахъ на този кнезь да побѣгне, и той са оттегли въ Цариградъ. Слѣдъ малко време Михаилъ братъ му саблече калугерската руба и, спомогнахъ въ туй отъ голѣмо едно число Българи, предприе да иска своитѣ правдини. Но случи са, че умрѣ ненадѣйно, тогазъ неговитѣ партизаны, принудены, да оставиѣтъ отечеството си, зематъ орѣжія, минаватъ въ Македонія и въ Гърція, и са озоваватъ чакъ въ грѣцкыя Никополь, който завладѣхъ и тамъ си останѣхъ населены ⁽¹⁴⁾.

По онуй време до като слѣдувахъ междуособнитѣ борбы въ България, Сърбытъ и Хърватытъ, побудены отъ обстоятелствата, подигнахъ са подъ предводителството на сръбскыя начелникъ Чеслава, който бѣше побѣгнѣлъ отъ Преслава, и слѣдъ нѣколко успѣшны борбы, сполучихъ да си добыѣтъ независимостта отъ българскыя царь (943). Тѣй сѣщо и Маджерытъ намѣрихъ благоприятенъ случай да са утвърдиѣтъ въ Севѣрна Панонія и да завладѣѣтъ тамшиното българско княжество, което тогазъ бѣше подъ властта на българскытъ царѣе, тѣй щото на тѣзи послѣднитѣ останѣ само Юго-источната страна отъ Паннонія, която принадлежеше на войводствата имъ въ Трансилванія, Влашко и Богданско ⁽¹⁵⁾.

Когато Романъ умрѣ, българскытъ царь испрати посланици въ Цариградъ за да поднови съ на-

⁽¹⁴⁾ Туй — сѣ, споредъ Кедрина, л. 183.

⁽¹⁵⁾ Кратка Б. Исторія отъ Д. П. В. Віена, 1861.